

Мигдаль для серця (збірник)
Ірина Олександрівна Мацко

«Мигдаль для серця» – продукт універсальний. Його можуть вживати майже всі категорії людей, за винятком тих, що мають індивідуальну непереносимість душевного тепла або надлишкову увагу до себе. Щоденне споживання десяти-п'ятнадцяти сторінок «мигдальних» творів забезпечує організм повноцінним комплексом думок та емоцій, необхідних для відчуття наповненості життя.

Ірина Мацко

Мигдаль для серця

© І. О. Мацко, 2017

© О. А. Гугалова, художнє оформлення, 2017

* * *

Замість приправи

Коли серце співає, а душа мислить – це висока поезія. Так у Ліни Костенко. Серце плаче, мозок заспокоює тривогу, хоч щемить усе тіло – це В. Стефаник та І. Багряний. А якщо серце мислить, а душа радіє чи стогне від болю, мозок горить від назбираних і пережитих думок – це український кондоцентризм. А також М. Дочинець та В. Шкляр.

Проте думати серцем – талант небагатьох. Його начало і дієвість – незбагненна досконала сутність, як праця бджіл, як карпатські мольфари, як надвечір'я у морі. І найбільше тих, хто працює у літературі та мистецтві: художньому, театральному, музичному. Розумієш світ серцем: даруй людям слово, образ, мелодію.

Ірина тонко, хоч ще інтуїтивно, торує свою стежину у серцемисленні. Але це чисті кроки. Тому її новели як недільний церковний передзвін: справжній, життєво-світлий, свій. У неї звивиста і непроста путь. Але як наполегливо і вперто вона долає перешкоди, аби зародилося добре світло у сюжеті, аби з буденщини читачі побачили перлинку й смисл життя. Воно таки варте навіть найменшого промінчика у почуттях і диханні всіх нас.

Василь Ященко, член СЖУ, професор Українського Вільного Університету м. Мюнхен

* * *

Гіркувато-солодкий «Мигдаль для серця» має не тільки незвичайний присмак, але й цілий ряд корисних властивостей. У лікувальних цілях прийнято вживати свіжопрочитаний «Мигдаль», який містить найбільшу кількість корисних речовин.

Для того, щоб відповісти на питання, чим корисний мигдаль, потрібно заглянути всередину цього «горішка».

«Мигдаль для серця» – продукт універсальний. Його можуть вживати майже всі категорії людей, за винятком тих, у кого індивідуальна непереносимість душевного тепла або надлишок уваги до себе. Чим корисний «мигдальний» твір – так це своїми загальнозміцнюючими, заспокійливими і очищуючими думки властивостями. Регулярне вживання «Мигдалю для серця» у свіжому вигляді заспокоює нервову систему і сприятливо позначається на якості сну; забезпечує нормальну роботу головного мозку при підвищених інтелектуальних навантаженнях; заліковує травми серця, негативні спогади; покращує бачення прекрасного в житті.

Щоденне вживання десяти-п'ятнадцяти сторінок «мигдальних» творів забезпечує організм повноцінним комплексом думок та емоцій, необхідних для відчуття наповненості життя.

Представників сильної статі, напевно, хвилює питання, чим корисний «Мигдаль для серця» для чоловіків? Та саме тим, про що не прийнято говорити вголос! Інформація, що міститься в ньому, сприяє поліпшенню кровообігу, кращому розумінню жінок, а отже, і налагодженню відносин.

І головне! Вчені виявили, що вживання мигдалю знижує ризик серцево-судинних захворювань.

Мигдаль для серця

Мигдаль вірності

Порція

3 сторінки

Час приготування

10 хв.

Поживність

Допоможе пережити розлуку

Щоб смакувало краще

Добавте у страву пригорщу ніжності та підігрійте теплими спогадами.

Твій світ...

...Ранок. Ти прокидаєшся.

Я поруч. Хоч ми давно вже не разом. Просто я загубилася. Чи ти зник?

Але я...

...у воді, якою ти вмиваєшся.

Ти бачиш? У дзеркалі я поряд з тобою, отам за плечем. Я зігріваю його, чуєш?

...у повітрі, яке ти вдихаєш, виходячи на терасу. Ота свіжість? І запах мого волосся, змішаний із твоїми улюбленими парфумами.

...у сонці, яке зігріває тебе зараз. Кожен промінчик, який торкається твого тіла, - це я.

...у небі безмежному, як і мое кохання. Хмаринка. Невже ти не бачиш? Вона ж нагадує мою руку, яка так ніжно та трепетно гралась твоїм волоссям, обнімала, гладила тебе.

...у шелесті вітру, що грається у кронах дерев. Чуеш? Це я шепочу тобі слова кохання: ріднесенький, любий, єдиний... Так шепотіла я їх у першу нашу ніч. Коли довірилась тобі.

...у краплинках роси на зеленому листі. Поглянь, у їх прозорій чистоті моя усмішка до тебе.

...в очах людей, що йдуть тобі назустріч. Ти ковзаєш по них поглядом. Придивись. У них я. Така ж, як і була, закохана і сильна від цього кохання.

...у стукоті твого серця. Я з ним. Я ж віддала своє серце тобі.

Та я щаслива, що ти був. Ти навчив мене так багато:

Любити

Чекати

Приймати

Чути

Розуміти

Віддавати

І відпускати, якщо це потрібно. Відпускати без болю та образи...

Мигдаль свободи

Порція

3 сторінки

Час приготування

10 хв.

Поживність

Дозволить відпустити з вдячністю

Щоб смакувало краще

Добавте щедро віри і вдячності за спільні хвилини.

Без права володіння...

Твої очі сумні?

Ти плачеш, бо він уже не твій? Ви не разом, і тому тобі самотньо і гірко?

Але ж... Ти знайшла його. Ти була з ним, пізнала його. У великому світі, серед безлічі людей, облич, очей, сердець, доль, ти знайшла його – ту рідну частинку, яку кожен шукає і не завжди знаходить. А ти знайшла. Хіба це не варте щастя? Не варте твоєї радісної усмішки?

Тільки подумай...

Ти прокидаєшся зранку, відкриваєш очі, бачиш небо, краплини роси на листі, вдихаєш чисте повітря... і він теж. Нехай не поряд з тобою, нехай не біля тебе, але теж прокидається, і бачить те саме, що й ти. Радіє тому, що й ти.

Живи! З щастям у серці, що він є. А те, що не поруч...

Ось дивися – сонце. Його промені заглядають у твоє вікно, його тепло зігріває тебе. Але не лише тебе. Воно заглядає й у інші віконця, гріє своїм теплом мільярди людей. Ти ж не скажеш, що воно лише твоє. Не прагнеш володіти ним.

Отак і він.

А ти люби, твори, плач, страждай, гнівайся... просто ЖИВИ! Він є. Він як сонце – нічий.

Люби його – як сонце. Просто за те, що він є і ти про це знаєш.

Секрет страви

Ніхто у цьому світі нам не належить.

Страва 3

Мигдаль віри

Порція

5 сторінок

Час приготування

10 хв.

Поживність

Дозволить повірити, що любов переможе усі негаразди

Щоб смакувало краще

Дуже добре смакуватиме, якщо приправити страву вірою та любов'ю.

Кошеня

Одного осіннього холодного ранку маленьке сіре кошеня висунуло свою голівку з-під старої порваної пачки, що валялась в місцевому парку. Оглянулося. Навкруги нікого не було, лише опале листя та безліч дерев. Тихенько нявкнуло, та ніхто не відізався. Ще раз, і ще. Тиша. Ні братиків, ні сестер, ні рідної матусі – кошеня було саме-самісіньке. Скільки тут пролежало, воно не пам'ятало. У маленькій голівці пропливали лише приємні картинки. Згадало тепло матеріної шубки та смак молочка, яке воно, посапуючи та прицмокуючи, пило. Потім якісь руки, що забрали його з матір'ю, запхнули у пачку та понесли кудись. А тоді мати зникла. Воно довго її чекало. Та коли вже чекати стало несила і дуже захотілось їсти, кошеня вирішило вилізти. Від туги воно знову жалібно нявкнуло.

У животику знову тихенько завуркотіло. Але де ж взяти їжу? Всюди холод, мокрота, вітер. Але ось якийсь приємний запах! Кошеня з останніх сил побрело у тому напрямку. Дерев, дерев, стежина, кущі. За кущами воно побачило будинок, біля якого метушилися люди.

Це була невеличка кав'ярня. У ній здебільшого засиджувалися не дуже вибагливі та не зовсім пристойні клієнти. За будинком стояв великий мангал, на якому готували страву, що мала найбільший попит у цьому закладі, – шашлики. І хоч вони були надто пересмажені та пересолені, охочих завжди було вдосталь. Біля мангалу височіла купа сміття. Об'їдки, шматки сала, обглоданих кісток та й всякий непотріб. Сюди і вабило усіх бездомних собак, котів, щурів – та й що тільки там не водилось. Від купи сміття йшов сморід, перемішаний з запахом смаженого м'яса.

Туди й побрело маленьке голодне кошеня. Особливу увагу його привернула невеличка кісточка, на якій ще були залишки м'яса. Кошеня зраділо. Тепер вдасться втамувати голод. Але тільки воно підійшло до кісточки та відкрило ротик, щоб посмакувати, як великий чорний кіт заступив йому дорогу та так садонув кошеняті лапою, що воно аж перекинулось.

– Це моя кістка! Геть звідси! Бо прибу, – блиснули злобою зелені очі.

Кошеняті набігли сльози жалю. Та що ж вдіяти? Куди йому тягаться зі здоровенним котом? Воно віднайшло десь у кущах стару обглодану собаками та мухами кістку й, посмоктавши її, там і заснуло.

Наступний день видався не кращим за цей. Кошеняті знову нічого не перепало. Великі собаки та кішки все, що було істивне, одразу роздирали між собою. Всі вони були подерті та подрапані від щоденних сутичок за їжу. Але інакше вижити не вдавалось. Цей день кошеня також провело без рісочки в роті. Напитись вдалось з якоїсь брудної калюжі. А перекусити крайцем, який кинули хлопчак, що пробігали парком. Увечері воно, блукаючи парком, знову надібало свою пачку, в якій його сюди принесли. Там і заснуло. На третій день вилазити з пачки воно вже не могло і не хотіло. Пройшло ще кілька днів.

Знову прокинувшись наче уві сні, кошеня відчуло, що у голівці у нього паморочиться, щось наче ввижається, трусить всього. Воно вже кілька днів нічого не їло і не пило. Враз промайнула сіренька смугаста шубка. Рідні риси.

– Мамо! Мамо, це ти?

Це було лише марення. Але саме воно пробудило його та наче додало сили, щоб далі боротися за життя. «Ні, я не залишусь тут! Вони всі такі злі! Навіть кісточки не дадуть. Тож і я таким буду!» – міркувало воно. Кошеня знову побрело знайомою стежиною. Та було це вже не те кошеня, що з добром та надією йшло вперше шукати їжу. На худюцю, зморену тваринку страшно було глянути: її брудна шерсть місцями позлипалася і нагадувала колючки їжачка. Вона була хвора і хотіла їсти.

Кошеня підійшло до смітника. З маленьких груденят вирвався не м'явкіт, а страшний хриплий рик. Уся звірина на смітнику оглянулася на нього і принишкла. Кошеня, мов у тумані, підійшло до найбільшого шматка м'яса і вгризлось у нього зубами. Ніхто йому заважати не посмів. Усім було лячно. Маленьке кошеня зайняло рівне місце на смітнику.

Тепер воно вже не боялось нікого. За ласий шматок їжі воно могло тепер перегризти горло навіть найстарішому чорному коту. Кожного дня, вилазячи з старої пачки, де й був його дім, кошеня настовбурчувало шерсть, випускало кігті, виставляло гострі зуби і було схожим на дику кішку. Його на смітнику так і прозвали – Тигреня.

Але повертаючись увечері додому, воно ставало знову маленьким та безпорадним. Засинаючи, воно жалібно нявкотіло, сумуючи за мамою та її пестощами. Воно зрозуміло, що вижити зможе лише тоді, коли показуватиме свої гострі зуби та кігті. Собою кошеня могло бути лише на самоті.

Так минула холодна зима і почалася весна. Сніг розтанув. Прокинулася перша травичка. Кошеня вже вжилося у свою роль «тигрєняти» і все важче йому було скинути цю маску, залишаючись наодинці. Сьогодні воно навіть образило маленьке собача, яке, як і воно колись, приблукало на їхній смітник. Та кошеня тепер було головним на смітнику і не мало права когось жаліти. На душі було важко та гидко. Воно раніше, ніж звичайно, повернулось у свою домівку і тихо плакало.

Раптом кошеня почуло якісь кроки. Виглянуло. По стежині йшла маленька дівчинка і щось наспівувала. Вона була така гарна і мила, що кошеня забуло, що потрібно втекти. А може, й не захотіло тікати? Навпаки, вилізло з-під пачки і дивилось на дівча. Вона помітила кошеня.

– Ой, яке ти гарне! – вигукнула вона. – Ти чие?

Кошеня завмерло. Притиснулось спинкою до пачки і не ворухнулось. Тікати!!! Та у голосі дівчинки забриніли такі добрі нотки, що кошеняті раптом сильно захотілось, щоб вона погладила його. Було дуже страшно, та це бажання виявилось сильніше. І коли дівчинка нахилилась та простягнула руку, кошеня лише ще більше напружилось. Але не втікло. Дівчинка ніжно гладила маленьке тільце, яке ще ніколи не знало ласки. А кошеня, приймаючи це тепло і добро від дівчинки, заспокоїлося й солодко муркотіло.

– Ходи зі мною. Я тебе зігрію, – сказала дівчинка. Вона взяла кошеня на руки і пригорнула до себе. – Не бійся, маленьке. Я любитиму тебе.

Кошеня вже не боялось. Воно було щасливе. Воно зуміло перебороти себе та довіритись цій маленькій дівчинці. Більше воно не хотіло бути злим та жорстоким «тигрням». Воно хотіло лише обіймів цих теплих рук і з великої вдячності легенько торкнулося носиком її щоки.

Секрет страви

У наш жорстокий світ навіть людям теж доводиться боротися за місце під сонцем. Але іноді ми боїмося зізнатися, що насправді всередині нас живе оте маленьке кошеня, яке чекає на ласку й тепло і десь потай, на самому денці душі, мріє скинути із себе оту осоружну маску загрози. Але є на світі три чарівних слова, які здатні зробити справжнє диво: перетворити грізного звіра на лагідне маленьке кошеня.

І ви знаєте ці слова. Вони звучать дуже заспокійливо і ніжно: «Я любитиму тебе».

Страва 4

Мигдаль спогадів

Порція

3 сторінки

Час приготування

10 хв.

Поживність

Пригадає давній смак першого кохання

Щоб смакувало краще

Додайте у страву приемних згадок, щоб пригадати колись знайомий і улюблений смак.

Місце у серці

Догоряє свічка, вино вже тепле, за вікном сніжинки заглядають у незашторену шибку, ніби запитують, стиха ковзаючи білими пухнастими війками по холодному склу: «Чому не спиш? Уже всі ліхтарі погасли, будинки закрили втомлені очі. Відпочивай... Ще трошки, ще хвилину...»

Вечір догоряє, догорів...

Свято всіх закоханих, коханих тих, хто кохає.

Тепле вино розігріває ще більше вже й без того гаряче тіло. Тече венами, тоненькими судинами, капілярами, вдаряє міцним п'яним трунком у голову, вривається в серце і, змішавшись з кров'ю, знову мчить у всі куточки, туманячи мозок.

«Кохав!» – Щойно отримане повідомлення гріло, мабуть, в сотні разів більше від вина.

...Дороги наші перетнулися давно, ще коли ми були у віці Ромео та Джульєти. Так і називали нас тоді – це ж була історія, як про наше кохання. Воно було першим. Першим і чистим, як цей білий сніг. Недарма кажуть, що перше кохання не забувається ніколи, воно, вперше торкнувшись ще не знаного серцем почуття любові, закарбовується там назавжди, стає рідним і теплим.

Зустріч через багато років повертає на мить у те життя. Хоч уже кожен зі своїм багажем прожитих років.

– Я піду за тобою хоч на край світу! – говорив гаряче, не розуміючи, що погодитися на це я просто не мала права. Розбити сім'ю, залишити дітей без батька тільки тому, що і через багато років у серці такі ж почуття? Але ж ми вже не ті... Здається, ніби й не змінилися зовсім, але час робить своє, життя вносить свої корективи. Та закарбована в юності любов залишається, але... можливо, тільки до того образу, який ми пам'ятаємо? До тієї юної дівчини, до того молодого юнака?

– Тоді візьми ці квіти. Нехай усі знають, що тебе хтось любить... – Зрозумівши мій вибір, відповів ти. – Знаєш, я доньку назвав твоім іменем...

Додому летіла на крилах.

«Кохаю!!!» – миготіло на екрані, і у серці ставало тепло і добре.

«І я тебе, рідний...» – Пальці самі знайшли потрібні букви.

Секрет страви

Місце у серці, зайняте тобою назавжди, гріло, як ніколи... Місце першого кохання.

Страва 5

Мигдаль кохання

Порція

3 сторінки

Час приготування

10 хв.

Поживність

Допоможе розбудити почуття

Щоб смакувало краще

До страви варто додати дрібку уваги і розуміння, щоб помітити тонкий смак.

Нічний цілунок

Щойно одружені...

Милуються, любуються, не можуть натішитися одне одним. Вдихають, огортають, ніжать, пестять і проникають... Це може тривати роками, а може дуже швидко розбитися об холодний камінь суму, набриднути і просто стертися на порох об буденність і розвіятися вітром рутини.

Скільки часу минуло з того часу? Років...надцять...

Сьогодні знову все те саме: ранок, прохолодний і вогкий, наче непрсохлий одяг, що вже протух і має неприємний запах. Будильник, дзвінок, сонна особа в дзеркалі, яку можна впізнати лише через кілька хвилин промивання очей, чищення зубів, причісування і промальовування вій, брів та всього іншого.

Поряд ти чи ні?

Одягаючись, як робот, за звичкою, уже не помічаєш навіть, що і хто і як теж вдягається, голиться, бриється, поспішаючи на роботу.

- Бувай...

- Щасливо...

Отак, як і щодня, побачимося знову пізно ввечері, втомлені і знервовані буденними проблемами та клопотами. Вечеря, кухня, телевізор, уроки з дітьми, вкладання дітей спати.

- Що там у тебе?

- Нічого. Все добре. А у тебе?

- Теж нічого.

От і все. А де ж той ніжний шепіт на вушко, солодкі слова?

Розчинилися...

У клопотах, у непорозуміннях і сварках. Невже все? Кінець тому світлому промінчику, що еднав нас, зігрівав щодня, повертав думками один до одного?

Втома розливається по тілу. І єдине бажання – відпочити...

Солодка дрімота закутує у своє покривало. Ні, не сплю, марю в дрімоті.

Навшпиньки, щоб не розбудити, підкрадаєшся, лягаєш поряд. І раптом... цілунок. Нічний, теплий і ніжний, трепетний цілунок у скроню. Легкий, ніби метелик, щоб не розбудити. Турботливо і щиро... солодко...

Ти думаєш, що я сплю, мирно посапуєчи під покривалом, згорнувшись, як кошеня, клубочком, цілуєш у скроню, а потім у плече... Це твоє «на добраніч». Боюся поворухнутися і видати себе. Нехай. Думай, що я сплю. Та я знаю, що, напевно, це найінтимніше освідчення. Бо ти цілуєш саме тоді, коли думаєш, що я не чую і не бачу, коли сплю. Тому це найщиріше, адже не напоказ, не «для відмітки»...

Секрет страви

А зранку так смакує приготовлена твоїми руками та зігріта променем ніжності і любові вранішня кава...

– Дякую, рідний...

Страва 6

Мигдаль надії

Порція

3 сторінки

Час приготування

10 хв.

Поживність

Додасть сили та рішучості

Щоб смакувало краще

Страва гаряча і гостра, тому її добре споживати, повільно запиваючи холодним напоем розважливості.

Ніч див, або передріздвяний сон

Вогник попереду!

Що це?

Невже я нарешті зігріюся біля цього вогнища?

Завтра ж Різдво. А у цей час різні дива трапляються.

Скільки років минуло відтоді, як я покинула дім, який завжди був моїм прихистком! Тільки зігрітися там чомусь не могла. Здавалося, у ньому оселився вічний холод. Влітку, навесні, восени і взимку – ненависний холод, що заповзав у серце, скручував пальці, крижанів очі, робив їх скляними та мертвими. Довго терпіла, заспокоювала себе, що так треба, що так і має бути – всі ж так живуть. Але холод ставав нестерпним. У голові була тільки одна думка: зігрітися. Хоч на мить, хоч на хвилину. Якось увечері у домі з'явилась іскра. «Невже все налагодиться? Невже дочекалася?» – подумала. Але від легкого вітерця з віконної шпарини іскра, ледь спалахнувши, погасла. І з нею згасла остання надія.

Тоді й вирішила: все, досить. Краще замерзнути десь дорогою до багаття, ніж нидіти у вічному холоді, від якого кожна жилка, кожен нерв застигає.

Вирушила у Різдвяний вечір на пошуки тепла.

«Безумна! Куди ти? Повернися! Тут же твій дім!»

«Так, дім мій, лише нема тут мого вогника! Нехай безумна, зате вільна!»

Тоді я довго блукала у темряві людських доль та стосунків. Спотикалася, падала, боляче обдирала лікті, коліна, але вставала і йшла далі. Шукала.

Будинок із яскравим вогником у вікні ставав усе ближчим. Крізь темряву, густий сніг, що клаптями, наче лапами, затуляв очі, вже було видно його обриси. Маленький й акуратний. Відразу сподобався.

Постукала.

Двері відчинилися.

Теплом і затишком огорнуло, обняло ще з порога. Посередині просторої зали палахкотіло у каміні велике яскраве вогнище.

На столі стояло дванадцять пахучих та гарно прикрашених страв.

– Повісь своє фото на стіні й залишайся жити у мене. Може, я той будинок, який ти шукала. Я збудував себе для тебе!

Тієї ночі в теплих обіймах мені снилися казкові, чарівні сни.

Секрет страви

Таки справді перед Різдвом дива бувають. Потрібно лише повірити в це.

Страва 7

Мигдаль відновлення

Порція

3 сторінки

Час приготування

10 хв.

Поживність

Допоможе відновити втрачене

Щоб смакувало краще

Ця страва потребує доброї пригорщі терпіння та вдячності.

СМС через роки...

– Ти моя єдина, рідна і кохана, найкраща у світі! – говорив він колись давно, коли тільки зустрічались. І коли побрались, і ще якийсь час, поки... Поки не надломилось, не розірвалось чи обірвалось... А потім дякував за діток. За перше, другу, а дуже скоро – і за третю. Але й це не врятувало. Прірва глибшала. Ставала проваллям, у яке обое скидали свої обра?зи, сподівання, надії, відчай, сльози... Він ніколи не любив її сльози. Не звертав на них уваги. А вона? Чи зважала на його важкі хвилини? Так багато всього минуло. Чи згадають тепер усе, та й чи варто?

Чи варто... Але ж стільки років разом, стільки пережито, передумано, перетішено, перестраждано. І діти – чудові, розумні, веселі, тільки маленькі ще. Дивляться на них невинними оченятами, а поцікавитися, що болить, не наважуються. Чому мама й тато не такі, як раніше? Не радісні, не веселі, не щасливі? Чому не обіймаються, як у фільмах показують, де? у коридорі чи на кухні ніжно й по-родинному, трепетно. Чому мама вже не плаче, коли тата довго нема вдома?

Стільки в їхніх очах запитань, а відповіді нема... А чи мають вони відповіді на них, якби й запитали?

Розчарування, біль, образи заповнили все. Затягнули нас у це болото, у цю смердючу прірву претензій.

Жити й далі так? Хто підкаже? Життя одне, і кожен хоче бути в ньому щасливим... Та як минути все це, побудувати місток назустріч через прірву, через провалля?

«Ви отримали нове повідомлення», – обірвав її думки телефон.

«Повідомлення. Від кого? Не чекала. Телефон новий, тож усі номери ще навіть не записала туди. Тільки своїх...»

«Ти моя єдина, рідна і кохана, найкраща у світі!» – СМС від нього ще п'ятирічної давності. Залишилося серед інших, які вона зберігала, а потім і забула про них. Новий телефон витягнув його з пам'яті й прийняв як щойно відправлене...

«...рідна і кохана, найкраща у світі!» – тоді це було правдою...

Секрет страви

Новенький телефон відновив у пам'яті те, що обое вже давно забули і мало не втратили...

Страва 8

Мигдаль самотності

Порція

3 сторінки

Час приготування

10 хв.

Поживність

Допоможе знайти внутрішні сили

Щоб смакувало краще

Додайте добру жменю віри у власні сили та посипте впевненістю.

Хатинка під сосною

– Ти неправильно зробила! – кричала мати.

– Ти нічого не вмієш! – сварила сільська вчителька.

– У тебе не косички, а мишачі хвостики! – сміялись сестички.

Щоразу, коли чула образливі слова, маленька дівчинка бігла у свою хатинку, під розлогу сосну.

Сосна стояла на краю подвір'я і була дуже великою та, напевно, дуже старою. Під її нижніми розлогими гілками було трішки місця, що нагадувало хатинку. Цю схованку дівча віднайшло тоді, коли до сліз образили шкільні друзі і вона хотіла заховатись кудись від усього світу. У цьому таємному місці дівчинку ніхто не міг віднайти. Вона сиділа годинами в сльозах, а пізніше у роздумах, і нікого не хотіла бачити.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=26338160&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.